

[Knut Kristensen.]

Saa er det en anden Sag. Jeg gaar imidlertid ud fra, at dette Lovforslag vil blive henvist til Behandling i et Udvalg, og saa kan vi jo dør tale om dette; det er selvfølgelig ikke noget Principsspørgsmaal, men et Hensigtsmæssighedsspørgsmaal, det er et Spørgsmaal om Haardhændethed over for Skatteyderne. Jeg gentager, at vi maa huske paa, at det er Skatter, der skal svares af en Indtægt, som ligger noget tilbage i Tiden, og for manges Vedkommende er Tiderne blevet vanskeligere, og saa skal denne meget store Forhøjelse betaales i Løbet af meget kort Tid! Jeg henstiller derfor til Overvejelse, om vi ikke i hvert Fald kan lempe Betalingsvilkårene noget for Skatteyderne. Jeg kan ikke se, at Vilkaarene er helt afgørende, Statskassen har dog andre Maader og lettere Maader end de private til at skaffe sig Driftskapital paa.

I Erkendelse af, at Skatter er nødvendige, og ogsaa i Erkendelse af, at man helst maa tage Pengene gennem Skatter og ikke ved Laan, skal jeg, som sagt, tilsiige Venstres Medvirken til en velvillig Behandling af Lovforslaget.

Korsgaard: Paa Linje med, hvad jeg udtalte ved Behandlingen af Lovforslaget om de indirekte Skatter, vil jeg begynde med at siige, at jeg for mit Vedkommende ikke uden videre kan finde det rimeligt, at man straks udskriver saa store Skattebeløb, som man nu foreslaar at udskrive, dels gennem de indirekte Skatter, der blev vedtaget i Gaar, og dels gennem det nu foreliggende Skattelovforslag. Begrundelsen er den, som jeg allerede har givet, at de Ting, der skal dækkes gennem Skatterne, i meget høj Grad er af ekstraordinær Karakter, og efter mine Begreber for Deles Vedkommende, saaledes med Hensyn til Militærvæsenets Anskaffelser, i allerhøjeste Grad har Karakter af Nyanskaffelser, altsaa Ting, som har Værdi ud over det enkelte Aar, det drejer sig om. Jeg finder det altsaa saare tvivlsomt, om det er rigtigt at udskrive saa store Skatter. Men jeg vil ogsaa gerne siige, at selv om jeg har denne Opfattelse, kan man ikke uden videre heraf slutte, at vi vil gaa imod Lovforslaget; paa den anden Side er der jo Ting i det, som vi ikke synes særlig godt om.

Det første Spørgsmaal, der naturligt rejser sig, er, om der nu ogsaa er et rimeligt Forhold mellem den Udskrivning, man har foretaget gennem de indirekte Skatter, og den, man nu vil foretage gennem de direkte. Nu kan man jo ifølge Sagens Natur ikke opkræve indirekte Skatter for en Tid, der er

gaaet, og derfor bliver Resultatet for indeværende Finansaar for de indirekte Skatters Vedkommende det, at Forhøjelsen kun gælder et halvt Aar, og saa kommer maaske endda en Del af Beløbet statsregnskabsmæssigt først frem paa et senere Tidspunkt, men det lægger jeg mindre Vægt paa, for vi er jo for længst blevet saa fornuftige — tror jeg da — vi, der overhovedet interesserer os for Finanser, at vi er naaet til den Opfattelse, at det at have et sikkert Tilgodehavende er lige saa godt som at have faaet Beløbet, i hvert Fald næsten da. Det faktiske er altsaa, at de indirekte Skatter forhøjes for et halvt Aar og de direkte Skatter for et helt Aar. Er dette rimeligt — aldeles bortset fra, om man nu finder, at de Procentforhøjelser, det drejer sig om, er rigtige eller ikke rigtige? Jeg synes det ikke. Der er i hvert Fald en stor Mængde Mennesker, som er indstillede paa at bruge det, de har, og hvem det at faa en ekstraordinær Udgift vil berøre meget ubehageligt.

Efter Lovforslagets Affattelse skal tre Fjerdedele af den ekstraordinære 40 pCt.s Forhøjelse af Statsskatten betaales i Løbet af December Maaned, eventuelt en af de allerførste Dage i Januar Maaned. Skatteyderne kan altsaa efter Behag betragte Skatteforhøjelsen som en Julegave eller som en Nytaarsgave. Om de nu sætter størst Pris paa den ene eller den anden Form, ved jeg ikke, og om de overhovedet sætter Pris paa en Gave af denne Art, er vel nok noget tvivlsomt. Jeg tror at turde siige, at Finansministeren er en af de meget faa, som maaske tror, at man betaler sin Skat med Glæde; jeg tror nu ikke, den højtærede Finansminister virkelig tror det, men — man kan jo siige saa meget.

Hvad enten man nu vil skyde Betalingen ud, til man har spist Julegaasen, eller man vil tage den „Nydelse“ at betale Skatten først, kommer Betalingen til at falde paa en Tid, hvor man ellers normalt har indrettet sig paa ikke at skulle betale Skat, og man kommer altsaa netop da til at staa over for en meget stor Skatteudskrivning. Det synes jeg i sig selv er noget, man ikke helt kan se bort fra; men Hovedsagen for mig er, at jeg i Grunden finder det urimeligt, at man med tilbagevirkende Kraft udskriver denne forhøjede Skat. Jeg vilde have fundet det rimeligere, om man havde fulgt de indirekte Skatters Bane og sagt: Vi tager for et halvt Aar den 40 pCt.s Forhøjelse — altsaa for saa vidt kun en 20 pCt.s Forhøjelse. Man vil maaske dertil siige: Ja, men saa faar vi jo ikke de Penge, vi vil have. Heroverfor kan jeg kun henvise